

Respect pentru oameni și cărți

VC.
ANDREWS

SPINII DESTINULUI

Traducere din limba engleză
LAURA COMĂNESCU

Prolog

Seara târziu, în umbrele prelungi, sedeam tacută și nemîscată lângă una dintre statuile de marmură ale lui Paul. Le-am auzit șoptindu-mi despre trecutul pe care nu-l puteam uita, făcând cu viclenie aluzii la viitorul pe care încercam să-l ignor. În lumina palidă a lunii care tocmai răsărea licărea fantomatic spectrul regretelor care îmi spuneau în fiecare zi că aş fi putut și ar fi trebuit să fac altfel. Dar sunt ceea ce am fost dintotdeauna, o persoană dominată de instințe.

Am găsit azi o șuviță argintie în părul meu, aducându-mi aminte că în curând s-ar putea să devin bunică, și m-am cutremurat. Ce fel de bunică urma să fiu? Ce fel de mamă eram? În farmecul amurgului, îl aşteptam pe Chris să vină lângă mine și să-mi spună, cu ochii lui albaștri, plini de sinceritate, că nu mă ofileam; că nu sunt doar o floare de hârtie, ci una adevărată.

Mi-a cuprins umerii cu brațul, iar eu mi-am aşezat capul în locul în care părea să se potrivească cel mai bine. Amândoi știam că povestea noastră era pe sfârșite și că Bart și Jory urmău să ne ofere fiecăruia ce era mai bun sau mai rău din ceea ce urma să vină.

Acum este povestea lor, a lui Jory și a lui Bart, și ei o vor spune în cuvintele lor.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNȚÂI

Jory

De fiecare dată când tata nu venea să mă ia de la școală, un autobuz galben mă lăsa într-un loc izolat, de unde îmi recuperau bicicleta pe care o ascundeam în fiecare dimineață în cea mai apropiată râpă înainte să mă urc în autobuz.

Ca să ajung acasă trebuia să parcurg un drum îngust, serpuit, fără case, până ajungeam la un conac uriaș, abandonat, care invariabil îmi atrăgea privirea și mă făcea să mă-ntreb cine locuise acolo; de ce fusese abandonat? Când vedeam acea casă, imediat încetineam, știind că în curând aveam să fiu acasă.

La câțiva kilometri de acel conac era casa noastră, izolată și solitară pe un drum în zig-zag, labirintic. Locuiam în Fairfax, Marin County, la vreo treizeci de kilometri nord de San Francisco. Dincolo de munți erau o pădure de sequoia și oceanul. Zona în care locuiam noi era rece și de multe ori mohorâtă. Ceața cobora în vălătuci uriași, învolburați și de multe ori acoperea peisajul toată ziua, făcând totul să pară rece și straniu. Ceața era înfricoșătoare, dar și romantică și misterioasă.

Pe cât de mult îmi plăcea casa mea, aveam niște amintiri vagi, tulburătoare, legate de o grădină din sud, plină de magnolii uriași, pe care stătea agățat mușchi spaniol. Îmi aminteam de un bărbat înalt, cu păr negru, care începuse să încărunțească; un bărbat care îmi spunea că sunt fiul lui. Nu-mi aminteam fața lui la fel de bine cum îmi aminteam sentimentul plăcut de siguranță pe care mi-l dădea. Bănuiesc că unul dintre cele mai

Respect pentru români și române

triste avataruri ale trecerii spre viață de adult este că nu mai există nimeni destul de mare sau de puternic care să te poată ridica în brațe și să te țină strâns, și să te facă să te simți din nou în siguranță.

Chris era al treilea soț al mamei mele. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc; numele lui era Julian Marquet, și toți din lumea baletului îl cunoșteau. Abia dacă auzise cineva de doctorul Paul Scott Sheffield, al doilea soț al mamei mele. În același stat din sud, în orașul Greenglenna, locuia bunica din partea tatălui, madame Marisha.

Ea era cea care îmi trimitea o scrisoare în fiecare săptămână și pe care o vizitam în fiecare vară. Părea că își dorește la fel de mult ca mine ca eu să devin cel mai faimos dansator din lume. Astfel, i-aș dovedi ei, și întregii lumi că tatăl meu nu trăise și nu murise în zadar.

Bunica mea nu era nicidcum o bătrână obișnuită de aproape șaptezeci și patru de ani. Cândva, fusese foarte faimoasă și nu lăsa pe nimeni să uite acest lucru, nici măcar pentru o clipă. Era regulă că nu aveam voie să-i spun bunica dacă ar fi putut cineva să ne audă și să îi ghicească vîrsta. Îmi șoptise odată că aş putea să-i spun *mama*, dar nu mi să părea corect din moment ce aveam o mamă pe care o iubeam foarte mult. Așa că îi spuneam madame Marisha, sau madame M., la fel ca toți ceilalți.

Vizita noastră anuală în Carolina de Sud era aștepată îndelung în timpul iernii și imediat dată uitării după ce ne întorceam și ne cuibăream în siguranță în micuța vale unde se adăpostea casa noastră lungă din lemn de sequoia. „La adăpost, în valea unde nu șuieră vîntul“, spunea mama de multe ori. De prea multe ori, de fapt – de parcă vîntul care suflă ar tulbura-o enorm.

Am ajuns la aleea noastră unduită, am parcat bicicleta și am intrat în casă. Nici urmă de Bart sau de mama. Fir-ar! Am fugit în bucătărie, unde Emma pregătea cina. Își petrecea majoritatea timpului în bucătărie, ceea ce explica silueta ei durdulie. Avea o față prelungă și severă când nu zâmbea; din fericire, zâmbea mai tot timpul. Putea să-ți ordone să faci asta,

Reșă faci ailaltă, și zâmbetul ei ștergea chinul caznei de care trebuia să te ocupi, lucrul pe care Bart refuza să-l facă. Suspectam că Emma era mai indulgentă cu Bart, pentru că el dădea laptele pe alături când încerca să-și pună singur în pahar. Scăpa paharul de apă din mâna când îl ducea. Nu putea să țină nimic în mâna și nu era lucru de care să nu se lovească. Mesele cădeau, lămpile se răsturnau. Dacă exista vreun prelungitor pe undeva prin casă, cu siguranță Bart îl lua în picioare și se ducea de-a berbeleacul – sau blenderul, mixerul ori radioul se prăbușeau pe podea.

– Unde e Bart? am întrebat-o pe Emma, care curăța cartofi ca să facă o garnitură pentru friptura de vită băgată deja în cuptor.

– Jory, îți zic sincer, o să mă bucur când o să-l văd pe băiatul ăla că stă la școală la fel de mult ca tine. Nu-mi place neam să-l văd în bucătărie. Trebuie să mă opresc din ce fac și să mă uit în jur, să prevăd ce ar putea să răstoarne sau de ce ar putea să se lovească. Slavă Domnului că are zidul ăla pe care să stea! Chiar aşa, ce-ați făcut voi pe zidul ăla?

– Nimic, am spus eu. Nu voiam să-i spun de câte ori ne-am furiașat la conacul abandonat, de dincolo de zid, și ne-am jucat acolo. Nu aveam voie să mergem acolo, dar părinții nu trebuiau să știe și să vadă chiar tot. Apoi am întrebat: Unde e mama?

Emma spuse că venise acasă mai devreme, pentru că se amânase cursul ei de balet, lucru pe care îl știam deja.

– Jumătate din elevi au răcit, îmi explică ea.

– Dar unde e acum?

– Jory, nu pot să stau cu ochii pe toată lumea și să mai fiu atentă și la ce am *eu* de făcut. Acum câteva minute a spus că se duce în mansardă să caute niște poze vechi. De ce nu te duci și tu s-o ajuți să caute?

Așa încerca Emma să-mi comunice politicos că îi stăteam în drum. M-am îndreptat spre scările care duceau spre mansardă, ascunse în capătul îndepărtat al debaralei noastre mari cu așternuturi de pat, în holul din spate. Când treceam prin camera de zi, am auzit ușa din față deschizându-se și închi-zându-se. Spre surprinderea mea, l-am văzut pe tata stând în

picioare, nemîscat, în foaier, cu o sclipire stranie în ochii lui albaștri, care m-a făcut să ezit să-l strig și să-l smulg din gândurile lui. M-am oprit indecis.

Se îndreptă spre dormitorul lui, după ce lăsă din mâna servieta neagră de doctor. Trebuia să treacă pe lângă debaraau cu așternuturi, a cărei ușă era întredeschisă. Se opri, ascultând, la fel ca mine, sunetul vag al muzicii de balet care plutea ușor în jos pe scări. De ce era mama acolo sus? Dansa acolo din nou? De fiecare dată când o întrebam de ce dansează într-un loc atât de prăfuit, îmi spunea că se simte cumva silită să danseze acolo, în ciuda căldurii înăbușitoare și a prafului. „Să nu-i spui tatei despre asta“, mă avertizase ea de câteva ori. După ce am întrebat-o asta, a încetat să mai meargă sus, iar acum făcea asta din nou.

De data asta mă duceam sus. De data asta aveam de gând să ascult ce scuze invoca în fața *lui*. Pentru că tata urma să-o prindă!

Am mers tiptil în urma lui pe scările abrupte și înguste. El se opri exact sub becul ce atârna din cel mai înalt punct al mansardei. Își fixă privirea asupra mamei, care continua să danseze de parcă nu-l văzuse întrând. Ținea o mătură în mâna și se juca de-a măturatele, întruchipând-o pe Cenușăreasă, cu siguranță nu pe prințesa Aurora din *Frumoasa din pădurea adormită*, căci aceea era muzica ce răzbătea din bătrânelul picup.

Doamne! Inima tatălui meu vitreg se oglindea toată în ochii lui. Părea speriat, și aveam senzația că suferea doar din pricina faptului că ea dansa în mansardă. Ce ciudat! Nu înțelegeam ce se petrece între ei. Eu aveam paisprezece ani, și Bart avea nouă, și mai aveam foarte mult până să devinim adulți. Iubirea pe care o aveau unul pentru celălalt mi se părea foarte diferită de cea pe care o vedeam între părinții celor câțiva prieteni pe care îi aveam. Iubirea lor părea mai intensă, mai tumultuoasă, mai pasională. De fiecare dată când credeau că nu-i vede nimeni, se uitau adânc unul în ochii celuilalt și trebuiau să se atingă de fiecare dată când treceau unul pe lângă celălalt.

Respect pentru cumpărători

Acum, că eram adolescent, începeam să fiu mai atent la ceea ce se petreceau între cele mai importante modele pe care le aveam. Mă gândeam de multe ori la diversele măști pe care le aveau părinții mei. Erau trei la număr: una pe care o afișau în public, alta pentru mine și Bart și a treia, cea mai pasională, pe care și-o arătau doar între ei. (De unde să știe ei că, de multe ori, cei doi fii ai lor nu erau suficient de discreți încât să se întoarcă și să plece, aşa cum ar fi trebuit?)

Poate aşa erau toți adulții, în special părinții.

Tata continua să se uite fix la mama răsucindu-se în piruete rapide, care îi răsfirau părul lung și bălai într-un semicerc. Costumul ei de balet era alb, la fel și poantele, iar eu eram vrăjit, uitându-mă la ea cum dansa, mânuind mătura ca pe o sabie cu care împungea mobila veche, depășită acum pentru mine și pentru Bart. Împrăștiate pe podea și pe rafturi, erau jucării stricate, mașinuțe de copii și scutere, vase pe care ori ea, ori Emma le spărsese și pe care voia să le lipească la loc într-o bună zi. Fiecare mișcare din mătură stârnea milioane de firicele aurii de praf. Agitate și nebunești, se străduiau să se așeze înainte ca ea să atace din nou și să le facă din nou să zboare.

– Plecați! strigă ea, precum le-ar ordona o regină sclavilor ei. Plecați și nu vă mai întoarceți! Nu mă mai chinuiți! Si se învârtea iar și iar, atât de repede, încât trebuia fie să mă întorc ca s-o pot urmări cu privirea, fie să amețesc uitându-mă după ea. Lovea cu piciorul, executa *fouettes*-urile cu mai multă precizie decât pe scenă. Nestăpânită și stăpână pe sine, se învârtea tot mai repede și mai repede, ținând ritmul muzicii, făcând din dereticatul casei o activitate de un asemenea dramatism, că îmi venea să îmi arunc cât colo încălțările, să sar lângă ea și să fiu partenerul ei, aşa cum fusese odinioară tatăl meu adevărat. Dar n-am putut decât să stau în penumbra purpurie și să privesc ceva ce aveam senzația că n-ar trebui să văd.

Tatăl meu înghițî nodul care probabil i se pusese-n gât. Mama părea atât de frumoasă, atât de Tânără și delicată. Avea treizeci și sapte de ani, deci era oarecum la o vîrstă înaintată, dar avea

Respect pentru tata, deoarece era un om foarte bun și putea fi atât de ușor rănită cu o vorbă aspră.

– Cathy! strigă tata, ridicând acul de pe disc, încât muzica se opri cu un sunet ascuțit. OPREȘTE-TE! Ce faci?

Ea îl auzi și își flutură brațele subțirele și albe ca și cum ar fi zburat, venind spre el cu pașii mici, egali, numiți *bouretté*. Doar un moment, înainte de a începe să se învârtă din nou într-o serie de piruete în jurul lui, dându-i ocol – împungându-l cu mătura!

– TERMINĂ! țipă el, smulgându-i mătura din mâna și azvârlind-o căt colo.

O apucă de mijloc, prințându-i brațele de o parte și de alta a trupului, în timp ce mamei îi apără în obrajii o ușoară roșeață. Îi dădu drumul doar căt să poată să-și fluture brațele ca două aripi frânte și să-și acopere gâtul cu mâinile. Deasupra mâinilor încrucișate și albe, ochii ei albaștri erau din ce în ce mai mari și din ce în ce mai întunecați. Buzele ei pline începură să tremure, și, încet, încet, cu o mare reticență, se uită în locul spre care arăta tata cu degetul.

Și eu m-am uitat și am văzut, spre surprinderea mea, două paturi de două persoane, așezate în acea parte a mansardei care era încă în construcție. Tata îi promisese că urma să avem o cameră de recreere acolo sus. Dar două paturi printre toate vechiturile acelea? De ce?

Mama începu să vorbească cu voce răgușită, speriată.

– Chris? Ești acasă? De obicei nu ajungi atât de devreme...

O prinsește, iar eu eram ușurat. Acum putea s-o pună la punct, să-i spună să nu mai danseze în aerul acela uscat și prăfos, din pricina căruia putea să leșine. Până și eu îmi dădeam seama că nu prea reușea să inventeze scuze.

– Cathy, știi că am adus paturile alea sus, dar cum ai reușit să le asamblezi? se răsti tata. Cum ai făcut cu saltea? Apoi, tresări a două oară când observă coșul pentru picnic. Cathy, zbieră el, uitându-se fix la ea, chiar trebuie să se repete istoria? Nu putem să învățăm din greșelile altora? *Chiar trebuie s-o luăm din nou de la capăt?*

Reșponzău Din nou? Despre ce vorbea?

– Catherine, continuă tata pe același ton rece și dur, nu mai încerca să faci pe inocenta, ca un copil obraznic prins la furat. De ce sunt paturile astea aici, cu cearșafuri curate și pături noi pe ele? Pentru ce e coșul de picnic? N-am văzut destule coșuri din astea să ne ajungă toată viață?

Și eu, care credeam că asamblase paturile ca să avem, eu și mama, un loc în care să ne trântim și să ne odihnim după ce dansam împreună, aşa cum făceam de multe ori. Și un coș de picnic era, la urma urmei, doar un coș.

M-am apropiat încet, apoi m-am ascuns în spatele unei grinzi ce se înălță spre acoperiș. Era ceva trist și dureros între ei; ceva recent, ca o rană ce nu se mai vindecă. Mama păru rușinată și, brusc, încurcată. Omul căruia îi spuneam tată era perplex; îmi dădeam seama că ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o ierte.

– Cathy, Cathy, se tânguia el, nu fi ca ea!

Mama își ridică deodată capul, își trase umerii în spate și, cu o mândrie arogantă, se uită drept în ochii lui. Își dădu părul lung de pe față și îi zâmbi ca să-l farmece. Oare făcea toate acestea pentru a-l împiedica pe el să mai pună întrebări la care ea nu voia să răspundă?

Mi s-a făcut ciudat de frig în întunericul sumbru al mansardei. Un fior rece mi-a coborât pe spate, făcându-mă să vreau să fug și să mă ascund. Să mă simt totodată rușinat că spionasem – asta făcea Bart, nu eu.

Cum puteam scăpa fără să le atrag atenția? Trebuia să rămân în ascunzătoare.

– Uită-te la mine, Cathy! Nu mai ești o copilă drăguță și inocentă, iar ăsta nu mai e un joc. Paturile astea nu au ce căuta acolo. Iar coșul de picnic mă face să mă sperii și mai rău. *Ce naiba ai de gând?*

Ea își întinse brațele, vrând să-l cuprindă, dar el o împinse și îi vorbi din nou:

– Nu încerca să mă ademenești, când mie mi se întoarce stomacul pe dos. În fiecare zi mă-ntreb cum pot să vin acasă și să nu mă satur de tine, și să am aceleași sentimente de ani de

zile și după tot ce s-a întâmplat. Cu toate astea, an după an continuă să te iubesc, să am nevoie de tine și să am încredere în tine. Nu-mi transformă iubirea în ceva grotesc!

Expresia ei trăda o confuzie totală. Sunt convins că și a mea. N-o iubea cu adevărat? Astă voia să spună? Mama se uită la paturi din nou, de parcă era surprinsă să le vadă acolo.

— Chris, ajută-mă! spuse ea cu o voce sugrumată, venind mai aproape și întinzându-și brațele din nou.

El o împinse la o parte, scuturând din cap. Ea îl imploră:

— Te rog nu da din cap, nu te preface că nu înțelegi. Nu-mi amintesc să fi cumpărat coșul, zău! Am avut un vis azi-noapte. Se făcea că am venit aici, sus, și am asamblat paturile, dar când am venit azi aici și le-am văzut, am crezut că tu le-ai pus acolo.

— Cathy! EU NU AM PUS PATURILE ACOLO!

— Dă-te din umbră. Nu văd unde ești. Își ridică mâinile miciute, albe în fața ochilor, parcă încercând să dea la o parte pânze de păianjen invizibile. Apoi, se uită la mâinile ei de parcă o trădaseră — sau oare chiar vedea pânze de păianjen care-i țineau degetele legate?

La fel ca tata, și eu m-am uitat în jur. Mansarda nu fusese niciodată atât de curată. Podeaua fusese frecată, cutiile cu vechituri erau stivuite în ordine. Mama încercase să facă mansarda să pară mai primitoare, atârnând pe peretei tablouri drăguțe cu flori.

Tata se uita la mama ca la o nebună. Mă întrebam la ce se gândește și de ce nu putea să-și dea seama ce o tulbura, cu toate că era cel mai bun doctor din lume. Oare încerca să decidă dacă ea doar se prefăcea că a uitat? Oare privirea aceea tulbure, confuză din ochii ei îngroziți îi dădea altceva de înțeles? Probabil că da, pentru că a spus încet, cu blândețe:

— Cathy, nu trebuie să fii speriată. *Nu* mai înnoți într-un ocean de minciuni și nici nu mai ești trasă în adâncuri de un current, fără nici un ajutor. *Nu* te mai îneci. *Nu* te mai scufunzi. *Nu* mai e un coșmar. Nu trebuie să te mai zbați acum, că mă ai pe mine. Apoi o trase în brațe, și ea căzu spre el, agățându-se de el parcă încercând să se salveze de la încet. E în regulă, dragă

R
mea, spuse el șoptit, mânăind-o pe spate, atingându-i obrajii și ștergându-i lacrimile care începură să-i curgă. El își înclină cu tandrețe bărbia ca să-și coboare încet buzele către ale ei. Sărutul dură o veșnicie, făcându-mă să-mi țin respirația. Bunică a murit. Conacul Foxworth a ars din temelii.

Conacul Foxworth? Ce era asta?

– Ba nu, Chris. Am auzit-o cum urca scările cu puțin timp în urmă, și știi că ii e frică de locuri mici și închise – cum putea să urce scările?

– Dormeai când ai auzit-o?

M-a trecut un fior. Despre ce naiba vorbeau? Care bunică?

– Da, murmură ea, buzele ei mișcându-se pe fața lui. Cred că am avut un coșmar când am terminat de făcut baie și m-am întins pe terasa de la dormitor. Nici măcar nu-mi aduc aminte când am urcat scările aici. Nu știu de ce vin, nu știu de ce dansez, doar dacă nu cumva îmi pierd mințile. Uneori, simt că sunt ea și apoi mă urăsc!

– Nu, nu ești ea, iar mămica e la kilometri distanță, unde n-o să poată să ne mai facă rău niciodată. Virginia e la aproape două mii de kilometri distanță, și ce-a fost a trecut. Când ai îndoieli, întrebă-te un singur lucru – dacă am putut să îndurăm ce a fost mai rău, nu e firesc să putem face față la ce e mai bun?

Voiam să fug, voiam și să rămân. Și eu simțeam că mă încе în oceanul lor de minciuni, chiar și când nu înțelegeam despre ce vorbesc. Vedeam doi oameni, părinții mei, ca pe niște străini pe care nu-i cunoșteam – mai tineri, mai slabî, mai puțin demni de încredere.

– Sărută-mă, murmură mama. Trezește-mă și gonește fantomele. Spune-mi că mă iubești și că o să mă iubești mereu, indiferent ce fac.

El se învoi cu oarecare entuziasm. Când reușî s-o convingă, ea vru ca el să danseze cu ea. Porni picupul din nou, și muzica se înălță în încăpere.

Chircit cât mai bine, îl priveam cum încerca să execute pași dificili de balet care ar fi fost atât de simpli pentru mine. Nu avea destul talent sau grație ca să poate fi partenerul cuiva atât

CUPRINS

Prolog	7
PARTEA ÎNTÂI.....	9
Jory	11
Bart	23
Noi cunoștințe	33
La vânătoare.....	46
Generozitate.....	61
Cea mai arzătoare dorință a mea.....	75
Umbre.....	90
Copil schimbăt	94
PARTEA A DOUA.....	101
Legendele răului	103
Lecții.....	122
Răni de război.....	137
Întoarcerea acasă.....	149
Coarnele dilemei.....	162
Şarpele	170
Lăsarea întunericului	181

Resurse	PARTEA A TREIA	cărți	189
Furia lui Malcolm.....	191		
Ultimul dans	200		
Altă bunică.....	206		
Cinstește-ți mama	223		
De la Eva încoaace	247		
Madame M.....	258		
Crudul adevăr.....	273		
Porțile iadului	287		
Furia celor drepti.....	296		
Unde e mami?.....	317		
Amintirile mele din mansardă.....	329		
Căutarea	335		
Şoapte	340		
Detectivul.....	346		
Cina cea de taină	350		
Aşteptarea	353		
Ziua Judecății de Apoi	358		
Mântuirea.....	364		
Jory	370		
Bart	374		
Epilog.....	375		